

at Kongen maatte selv kalde og afskedige sine Ministre, men at folkelig Selvstyrelse var til Ginder derfor. Men det var dog mærkværdigt, at den samme ærede Folkethingsmand glemte, at det staa i Lovgivningsmagtens Gaand, i Kraft af sin Bevillingsmyndighed at lade Regjeringen Midlerne til fremdeles at bestaa af Svænde. Det ærede Medlem talte endvidere om, at han var en Modstander af folkelig Selvstyrelse ogsaa af den Grund, at den førte os til en Partiregjering. Er den nuværende Regjering da ikke i højeste Maade en Partiregjering, og kan det ærede Medlem overhovedet paavise, at vi have haft en Regjering, som ikke har været en Partiregjering? Tror det ærede Medlem virkelig, at Sligt skulde være muligt i den nuværende Verden, og er det da heldigere at have en Partiregjering, som støtter sig til et Mindretal, end at have en, som støtter sig til det store Flertal? Tror det ærede Medlem dette, saa siger jeg, at han staa paa et meget materialistisk Standpunkt. — Den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds bemærkede igaar, at han nok kunde forstaa, at de 53 Herrer kunde være i Forlegenhed, og at de vilde have Regjeringen til at hjælpe sig ud af denne Forlegenhed ved at opløse Folkethinget, forinden der kunde blive Spørgsmaal om en Negtelse af selve Finantsloven. Nei! vi have slet ingen Forlegenhed været i, og særlig for mit eget Bekommende skal jeg bemærke, at jeg i saa Henseende ikke har været i nogen Forlegenhed, thi mig er det omtrent ligegyldigt, om Regjeringen opløser før eller efter. Derimod var der Grund til at tro saavel den ærede Folkethingsmand som hans Meningsfæller i Forlegenhed. Deres Organer have talt meget stærkt om den Skade, den Fare, der vilde opstaa for Fædrelandet, om det skulde komme til det yderste Strid — Finantslovens Negtelse — og saa maa man dog virkelig se at give en Gaandkræftning, for at de ærede Herrer kunne komme ud af denne Forlegenhed. Nu nødes man imidlertid til at tro, at denne deres Tale, deres Bøjler paa Fædrelandsfjærligheden i denne Sag som besværrer i mange andre Sager ikke er aldeles paalidelig, eller ogsaa nødes man til at tro, at deres Tale ikke har været alvorlig ment. Der er blevet slaat stærkt paa, ogsaa af den sidste ærede Taler, at naar vi til 1ste April stode uden Finantslov, saa maatte vi komme ind i et revolutionært Uføre, og saa maatte Ministeriet være nødt til at udstede en saakaldet provisorisk Finantslov; men det ærede Medlem glemte at sige, at det Gæste, som da behøvedes at se, var en Ministerforandring. Den vilde nemlig kunne føre ud af det forfærdelige Uføre, som man nu frygter for; thi at Nogen for Moor skulde ville paastaa, at det var revolutionært eller — hvad jeg næsten fik Indtrykket af, at Conseilspresidentens Budskab gik ud paa at sige — ugrundlovsmæssigt, ikke at ville behandle Finantsloven, kan

jeg ikke tro. Hvor staa nemlig Sligt skrevet i Grundloven? Jeg finder ikke en eneste Paragraf af det Indhold; tværtimod, det hedder i § 49: Forinden Finantsloven er vedtagen osv., og der maa altsaa være Mulighed for, at Finantsloven ikke vedtages. Jeg gad altsaa nok se, hvor det staa i Grundloven, at det virkelig vilde være at handle i Strid med den, naar vi ikke nu vedtage Finantsloven. Den Kamp, som forestaar, og om hvilken jeg allerede ved min Tales Begyndelse sagde, at jeg ønskede, at den kunde undgaa nærmest af Hensyn til indre Grunde, den frygter jeg politisk talt ikke. Jeg er i det Stykke enig med det ærede Medlem for Kolding (Berg), at skulde ogsaa den Tanke, for hvilken vi kæmpe, lide et Slags foreløbigt Nederlag ved Stemmernes Dvertal, saa vil dog i Virkeligheden Tanken holde sig, thi uden denne Tanke om Folkets Selvstyrelse eksisterer der intet Bøjere. Befolkningen veed meget godt, at de, som kæmpe mod hinanden, ere et lille Mindretal, som holder paa Forrettigheder, og saa et Flertal, som vil nødes med at staa paa Menneskerettighedernes Standpunkt. Det er de to Standpunkter, der skulle udfægte Kampen med hinanden, og jeg haaber, at Menneskerettighedernes Talsmænd nok skulle staa deres Byrde.

Justitsministeren: Den ærede Ordfører (Berg: Der er ingen Ordfører!) ja det ærede Medlem, der førte Ordet, som jeg antager, paa Fleres Vegne idag, omtalte ganske løseligt nogle af de Ting, der skulde kunne lægges den nuværende Regjerings Medlemmer til Last, og han indskrænkede sig i den Henseende ikke til blot at tale om Lovgivningsanklagender, men kom ogsaa til at berøre Administrationen, og han nævnedes da blandt Andet Historien, som han kaldte det, om Ballø og Bemmetofte. Da jeg ikke er sikker paa, at der vil blive givet mig Leilighed til at komme tilbage til denne Historie, vil jeg, inden jeg skilles fra dette Ting, gjøre nogle Bemærkninger lige overfor den ærede Ordfører om denne Sag, idet jeg derved tillige faar Leilighed til at opgjøre et noget gammelt Møllensværende med et andet æret Medlem af denne Forsamling, ligesom ogsaa til at henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Historien om Ballø og Bemmetofte er jo ganske simpelt den, at efter at der gennem en meget lang Række af Aar ikke fra nogen Side havde været reist mindste Tvivl om Administrationens Berettigelse og Forpligtelse til at udføre det Tilfyn med disse i deres Besen private Stiftelser, som maatte anses for at være rigtigst og nødvendigt, saa fremkom der for nogle Aar tilbage først under Finantslovens Behandling og senere imder en selvstændig Sag Andragende om at underkaste denne Sag en nærmere Undersøgelse. Der blev derefter som bekendt i den Anledning nedsat en parlamentarisk Kommission, det var altsaa et meget stort